

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobkyně **Ing. J. P.**, zastoupené JUDr. Liborem Holemým, advokátem se sídlem Rožnov p. Radhoštěm, Meziříčská 774, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5.2.2014, č. j. MSK 1741/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 21.2.2014, doplněnou podáními doručenými soudu dne 21.5.2014 a 24.2.2015 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.2.2014, č. j. MSK 1741/2014, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Frenštát p. Radhoštěm ze dne 13.11.2013, č. j. OŽVP/8040/2013/rjan/spis1923/2013, kterým byla žalobkyně uznána vinou spácháním přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a přestupku proti majetku dle § 50 odst. 1 písm. a) téhož zákona a byla jí uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč a dále povinnost zaplatit státu náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč. Žalobkyně namítala, že postupem Městského úřadu Frenštát p. Radhoštěm, který ve věci vydal dne 13.11.2013 označené rozhodnutí, bylo porušeno její základní právo na spravedlivý proces. Protiústavní postup správního orgánu žalobkyně spatřuje v tom, že dne 6.11.2013 proběhlo ústní jednání v její nepřítomnosti. Žalobkyně poukazovala na to, že podáním ze dne 4.11.2013 se z ústního jednání omluvila. Městský úřad i přes včasnou a důvodnou omluvu jednání neodročil, když dospěl k závěru, že omluva z jednání je účelová a obstrukční, potvrzení lékaře shledal jako účelově vystavené, aby

se žalobkyně vyhnula ústnímu jednání a zmařila jej. Žalobkyně uvedla, že podle běžné praxe soud nebo i správní orgán jednání odročí, pokud se účastník řízení z důležitých důvodů omluví. Za důležitý důvod je považována zdravotní indispozice. Dle žalobkyně ze včas doručené omluvy a potvrzení lékaře MUDr. J. jednoznačně vyplývá, že se jednání nemohla účastnit. Za tohoto stavu nemohl městský úřad ve věci jednat, a pokud jednal, zkrátil tak její právo se ve věci vyjádřit, klást svědkům otázky, podávat důkazní návrhy a uplatňovat svá další práva. Bylo na místě jednání odročit, a pokud tak městský úřad neučinil, zatížil svůj postup nezákonností a z tohoto důvodu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezákonné. Žalovaný se s právním názorem městského úřadu ztotožnil a taktéž neshledal důvod pro odročení jednání, které proběhlo dne 6.11.2013. Z výše uvedených důvodů je proto nezákonné i rozhodnutí žalovaného.

Žalobkyně rovněž namítala, že přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním, újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním. Žalovaný dospěl k závěru, že přestupku proti občanskému soužití dle citovaného zákona se žalobkyně měla dopustit dne 30.4.2013 v ordinaci MUDr. L. K., chováním popsaným v napadeném rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů shledaly v jednání žalobkyně, která se zvýšeným hlasem dožadovala své zdravotnické dokumentace, hrubé jednání, které naplňuje skutkovou podstatu uvedeného přestupku. Žalobkyně má za to, že tak, jak je její jednání popsáno ve výroku rozhodnutí městského úřadu, nenaplňuje skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití. Jednání lze ve smyslu výše citovaného ustanovení považovat za hrubé, pokud narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti. Hranice mezi hrubým jednáním a „pouhou“ nevhodností, neslušností či jinou nesprávností nejsou dány úplně přesně. Správní orgán je tedy povinen přihlédnout ke všem okolnostem daného případu. Správní orgán v tomto případě nepřihlédl k té skutečnosti, že se jednalo o zdravotnickou dokumentaci žalobkyně, že žalobkyně byla rozrušená a její zdravotní stav jí nemusel umožňovat plně vyhodnotit danou situaci. Pokud by bylo prokázáno, že se žalobkyně dopustila jednání popsaného ve skutkové větě, což ona striktně popírá, potom je možno předmětné jednání žalobkyně kvalifikovat pouze jako nevhodné, nikoliv však za hrubě narušující občanské soužití. Žalobkyně uvedla, že MUDr. K. jí předala zdravotní dokumentaci, kterou ona ještě téhož dne předložila svému novému lékaři MUDr. J. J. Téhož dne pak u něj byla zaregistrována jako jeho nová pacientka. Zdravotní dokumentaci nikdy nezscizila. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán nepovažoval za nutné provést výslech jí navržených svědků, a kontaktovat jejího ošetřujícího lékaře MUDr. J. a ověřit si, na základě čeho se u něj zaregistrovala a jakou dokumentaci mu předložila. Celé přestupkové řízení bylo vedeno účelově, s jednostranně provedenými důkazy v její neprospěch a jí navržené důkazy provedeny nebyly.

Žalovaný v písemných vyjádřeních navrhl zamítnutí žaloby. Odkazem na ust. § 59 správního řádu a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích žalovaný zdůraznil, že na uznání omluvy není právní nárok, a je záležitostí správního orgánu, jakým způsobem bude omluva vyhodnocena. Žalobkyně se mylně domnívá, že pokud je omluva doložena potvrzením lékaře, je automaticky uznána bez dalšího. Žalovaný citoval z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 28/2009-99 ze dne 14.5.2009, v němž je uvedeno, že „hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, respektive důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh

řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.“ V daném případě byly splněny podmínky § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Z citovaného zákonného ustanovení plyne, že na omluvu jsou kladeny jisté zákonné požadavky. Omluva musí být náležitá. Co lze rozumět označením náležitá, objasňuje judikatura např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 9/2009-66 či rozhodnutí téhož soudu č. j. 2 As 8/2009. Co se týká omluvy ze zdravotních důvodů, ne každá zdravotní indispozice obviněného může být náležitou omluvou pro jeho neúčast na ústním jednání. Jestliže zdravotní indispozice obviněného nemá za následek omezení jeho pohybu, které mu brání dostavit se na ústní jednání (typicky např. v případě karantény, hospitalizace, klidového režimu na lůžku), nejedná se o důležitý důvod, který by omlouval neúčast obviněného na ústním jednání. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 58 A 53/2011-36 ze dne 17.12.2012 plyne, že potvrzení lékaře o pracovní neschopnosti obviněného bez uvedení jakýchkoli dalších skutečností o jeho zdravotním stavu a o jeho schopnosti či neschopnosti účastnit jednání u správního orgánu, totiž samo o sobě nikterak neprokazuje, že obviněný není schopen se ústního jednání účastnit. Městský úřad Frenštát p. Radhoštěm v rozhodnutí odůvodnil, proč nebyla omluva z ústního jednání náležitá, přičemž je v něm uvedeno, že daná omluva byla posuzována také s ohledem na celé probíhající řízení. Žalovaný se k tomuto názoru přiklonil a neshledal v tomto nedostatek.

K námitce žalobkyně, že jednání tak, jak je popsáno ve výroku rozhodnutí Městského úřadu Frenštát p. Radhoštěm, nenaplnuje skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití, a že Městský úřad Frenštát p. Radhoštěm nepřihlédl ke skutečnosti, že se jednalo o zdravotnickou dokumentaci žalobkyně a že žalobkyně byla rozrušená a její zdravotní stav jí nemusel umožňovat plně vyhodnotit danou situaci, a že pokud by bylo prokázáno, že se žalobkyně dopustila jednání popsaného ve skutkové větě, což ona striktně popírá, potom je možné uvedené jednání kvalifikovat pouze jako nevhodné, nikoliv však hrubě narušující občanské soužití, žalovaný uvedl, že jednání žalobkyně vyhodnotil po formální a materiální stránce jako přestupek proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, které bylo prokázáno několika svědeckými výpověďmi. V daném případě nelze hovořit o pouhé neslušnosti, neboť chování žalobkyně, tak, jak bylo popsáno svědky, nepochybně vykazuje znaky přestupku v podobě hrubého jednání. Správní orgán I. stupně řádně odůvodnil, na základě čeho bylo shledáno naplnění dané skutkové podstaty, přičemž se zabýval právě i tím, zda jednání nevykazovalo znaky pouhé neslušnosti. Městský úřad Frenštát p. Radhoštěm jednání vyhodnotil jako přestupek a tento svůj právní názor zdůvodnil. Napadeným rozhodnutím byl tento závěr potvrzen, neboť nebyl shledán důvod pochybovat o jeho správnosti.

Podle ust. § 8 odst. 5 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočníka, nebo znalce, senát po jejich vyjádření.

Podle ust. § 8 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, ustanovení odstavce pět věty poslední se nepoužije, má-li soud za to, že námitka podjatosti, která byla uplatněna v průběhu řízení, v němž je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny, není důvodná, je-li proti tomuto rozhodnutí přípustná kasační stížnost.

Před jednáním nařízeným na 29.9.2015 žalobkyně podáním doručeným soudem dne 24.9.2015 kromě jiného vznesla námitku podjatosti proti soudkyni krajského soudu Mgr. Jarmile Úředníčkové. Námitku podjatosti odůvodnila tvrzením, že soudkyně je podjatá, což vyplývá z pochybení a procesních postupů ji poškozujících, nečinnosti a průtahů ve vydání rozsudku zrušujícího napadené rozhodnutí, kdy správní řízení trpí natolik zřejmými a závažnými procesními pochybeními a je zcela zřejmé, že celé řízení je zinscenovaným řízením o věci, která se nestala, že v takovém případě soud má vydat rozsudek bez nařízení jednání, kterým má zrušit napadené rozhodnutí. Žalobkyně dále uvedla, že je postupem soudkyně krácena na procesních právech, neboť soudkyně nejenže nezrušila napadené rozhodnutí bez nařízení jednání, jak zákon ukládá, ale dokonce nařídila jednání, o čemž ona nebyla informována, dokonce před utajeným termínem jednání jí bylo znemožněno nahlížet do spisu dne 18.9.2015 a bylo jí znemožněno pořízení jí požadovaných kopií listin.

Soud na tomto místě konstatuje, že o námitce podjatosti proti soudkyni Krajského soudu v Ostravě Mgr. Jarmile Úředníčkové, vznesené žalobkyní v této věci, rozhodoval Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27.8.2015 č. j. Nao 230/2015-126 tak, že soudkyně není vyloučena z projednávání a rozhodování věci vedené Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 20A 6/2014. Žalobkyně shodně jako nyní namítala, že soudkyně závažným způsobem zasahuje do jejích práv, s postupem soudu ve věci není spokojená, má za to, že průtahy v řešení žaloby ze strany soudu, obstrukce a postup soudu ji poškozují, že soudkyně v rozporu s § 76 s.ř.s. vypsala jednání, o vypsání jednání žalobkyni řádně neinformovala. Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. Nao 230/2015-126 konstatoval po zhodnocení námitky podjatosti, že podmínky k vyloučení soudkyně dle § 8 odst. 1 s.ř.s. nejsou dány, žalobkyně netvrdila konkrétní skutečnosti, jež by svědčily o poměru soudkyně k věci či k účastníkům nebo k jejich zástupcům. Podjatost dovozovala pouze z postupu soudkyně v řízení o projednávané věci, avšak nespokojenost s postupem soudkyně v tomto řízení nemůže být dle § 8 odst. 1 věty třetí s.ř.s. důvodem pro vyloučení soudkyně, konec citace. Protože žalobkyně tytéž důvody, z nichž dovozovala podjatost soudkyně Mgr. Jarmily Úředníčkové uvedla i v námitce podjatosti obsažené v podání doručeném soudu 24.9.2015 a nově tvrdila toliko to, že jí bylo znemožněno pořízení kopií požadovaných listin ze spisu sp. zn. 20A 6/2014 a nebylo jí umožněno do tohoto spisu nahlédnout dne 18.9.2015, což ovšem nekoresponduje s pokynem soudkyně, jak vyplývá z úředního záznamu a pokynu kanceláři ze dne 17.9.2015 (č. l. 136a spisu), a současně z ust. § 8 odst. 1 s.ř.s. vyplývá, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci, a z tohoto důvodu tedy námitka vyloučení soudkyně není důvodná, pak za tohoto stavu, kdy, jak výše uvedeno, ostatní důvody pro vyloučení soudkyně, byly již předmětem posouzení Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 27.8.2015, č. j. Nao 230/2015-126, krajský soud v souladu s ust. § 8 odst. 6 s.ř.s. ve spojení s § 15b odst. 2 o.s.ř., zákona č. 99/1963 Sb., v pl. znění, aplikovaného na základě § 64 s.ř.s., jednání nařízené na 29.9.2015, při němž byla věc rozhodnuta, neodvolal (nezrušil) a nepředložil spis před vydáním rozhodnutí Nejvyššímu

správnímu soudu k rozhodnutí o námitce podjatosti, když současně je proti rozhodnutí soudu, jímž byla žaloba žalobkyně zamítnuta, přípustná kasační stížnost.

Soud neshledal důvodnou žádost žalobkyně, aby advokát JUDr. Libor Holémý byl zproštěn povinnosti zastupovat ji v tomto řízení. U jednání dne 29.9.2015 usnesením rozhodl tak, že se žádosti žalobkyně, aby uvedený advokát byl zproštěn povinnosti ji zastupovat, nevyhovuje, přičemž odůvodnění uvedeného usnesení je obsaženo v samostatném rozhodnutí.

Soud neshledal důvodným ani požadavek žalobkyně, aby jednání nařízené na den 29.9.2015 bylo odročeno. Tento požadavek žalobkyně odůvodnila jednak podjatostí soudkyně Mgr. Jarmily Úředníčkové, dále žádostí, aby advokát JUDr. Libor Holémý byl zproštěn povinnosti ji zastupovat. Protože námitka podjatosti žalobkyně nebyla shledána důvodnou a ani požadavek žalobkyně, aby jí ustanovený zástupce byl zproštěn povinnosti ji zastupovat, soud dospěl k závěru, že zde není žádný důležitý důvod pro odročení jednání ve smyslu § 50 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů.

Namítala-li žalobkyně v podání doručeném soudu 24.9.2015, že nebyla řádně předvolána k jednání dne 29.9.2015, pak k tomu soud uvádí, že z § 42 odst. 2 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního vyplývá, že má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci. Protože nešlo o případ, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat, soud předvolání k jednání doručoval pouze zástupci žalobkyně, který se k jednání osobně dostavil. O tom, že žalobkyně byla informována o termínu ústního jednání, svědčí obsah jejího podání doručeného soudu dne 24.9.2015.

U jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

Krajský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správních spisů žalovaného a Městského úřadu Frenštát p. Radhoštěm zjistil soud pro věc významné následující skutečnosti. Dne 10.5.2013 obdržel Městský úřad ve Frenštátě p. Radhoštěm oznámení přestupku sepsané Policií ČR, Obvodním oddělením Nový Jičín dne 9.5.2013, dle něhož se žalobkyně měla dopustit přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb. tím, že dne 30.4.2013 z ordinace praktického lékaře paní MUDr. L. K. ve F. p. R. na ulici D., odcizila zdravotní dokumentaci. Správní orgán I. stupně poté, co MUDr. L. K., V. Ž., podaly vysvětlení dle § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, přičemž žalobkyně se ke správnímu orgánu I. stupně k podání vysvětlení, ač byla řádně předvolána (8.8.2013) dne 14.8.2013 bez omluvy nedostavila, vydal příkaz, jímž žalobkyni uznal vinnou předmětnými přestupky. Proti příkazu podala žalobkyně v zákonné lhůtě odpor. Správní orgán I. stupně poté nařídil ústní jednání na 6.11.2013 v 13:30 hodin. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobkyni sděleno, že předmětem jednání je projednání přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c)

přestupkového zákona, kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že údajně dne 30.4.2013 v době kolem 11:45 hodin v ordinaci MUDr. L. K., na ulici D. č. p. X ve F. p. R. poté, co zjistila, že MUDr. K. napsala do její zdravotní dokumentace, že k ní přišla v doprovodu muže, si měla tuto zdravotní kartu přitáhnout k sobě a začít v ní zápis škrtat a dále, když ji MUDr. K. odmítla zpětně potvrdit předložené formuláře, měla po ní křičet a opětovně se potvrzení formulářů dožadovat, a ve věci přestupku proti majetku dle § 50 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, kterého se měla dopustit tím, že ve výše uvedené době na témže místě ze stolu MUDr. K. vzala zdravotní dokumentaci, chvíli v ní listovala, a poté, přestože jí bylo zdravotní sestrou sděleno, že se jedná o majetek zdravotnického zařízení, s ní utekla. Žalobkyně byla v předvolání k ústnímu jednání poučena dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, § 74 odst. 1 téhož zákona, dále podle § 33 odst. 1, § 36, § 59 a § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu. K ústnímu jednání správní orgán předvolal dále svědkyně MUDr. L. K., V. Ž. a Z. M.

4.11.2013 správní orgán I. stupně obdržel podání žalobkyně, které kromě jiného obsahovalo i omluvu z ústního jednání. Žalobkyně uvedla, že je ve stavu, kdy není schopna se zúčastnit ústního projednání věci a tedy se ze závažných důvodů z jednání dne 6.11.2013 omlouvá. K tomuto podání doložila fotokopii lékařské zprávy vystavené praktickým lékařem MUDr. J. J., v němž je uvedeno, že v průběhu dubna 2013 byla žalobkyně přijata do jeho zdravotnického zařízení, byla vyžádána zdravotnická dokumentace od předchozího lékaře, která mu byla doručena 30.4.2013. K 30.4.2013 byla provedena registrace u zdravotní pojišťovny a nahlášení změny praktického lékaře. Lékař dále konstatoval, že pacientka je v léčení v jeho zdravotnickém zařízení od 30.4.2013. Není schopna se vzhledem k lékařské diagnóze zúčastnit jednání a potřebuje klid. Lékařské potvrzení obsahuje dále větu „Vaše obvinění se nezakládá na pravdě, stejně jako nepravdivé obvinění uvedené lékařky, jak vyplývá z výše uvedeného.“

Ve spise následuje úřední záznam ze dne 5.11.2013 oprávněné úřední osoby paní R. J. o tom, že dotazem u pracovnice podatelny Městského úřadu Frenštát p. Radhoštěm o tom, kdy a jakým způsobem byla dne 4.11.2013 doručena písemnost žalobkyně, bylo zjištěno, že k jejímu doručení došlo osobně neznámým mužem v době po 16:00 hodině dne 4.11.2013. Na č. l. 33 spisu je dále úřední záznam ze dne 5.11.2013 oprávněné úřední osoby Ing. J. L. o tom, že dne 5.11.2013 v době okolo 13:15 hodin bylo voláno oprávněnou úřední osobou Ing. J.L. do ordinace praktického lékaře MUDr. J. J. na označené telefonní číslo z důvodu ověření pravosti potvrzení lékaře vystaveného dne 4.11.2013, které bylo vydáno žalobkyni jako podklad pro omluvu z ústního jednání konaného dne 6.11.2013. Podle úředního záznamu telefonický hovor přijala zdravotní sestra uvedeného lékaře paní P., která sdělila, že jejich ordinace opravdu toto potvrzení dne 4.11.2013 vystavila, kdy jeho text zdravotní sestra přepsala dle textu předloženého žalobkyní a MUDr. J. jej potvrdil. Na dotaz správního orgánu, zda a odkdy je žalobkyně registrována u MUDr. J., zdravotní sestra paní P. sdělila, že žalobkyně je u tohoto lékaře registrována jako u svého praktického lékaře od 30.4.2013.

Podle úředního záznamu ze dne 6.11.2013 se správní orgán I. stupně pokoušel telefonicky kontaktovat žalobkyni, ovšem bezvýsledně. Téhož dne odeslal žalobkyni vyrozumění, že jí správní orgán dává na vědomí, že omluva z ústního jednání nařízeného na 6.11.2013 nebyla správním orgánem uznána a jednání se bude ve stanovenou dobu konat. Správní orgán I. stupně uvedl, že důvodem neuznání omluvy je

skutečnost, že potvrzení lékaře vzhledem k jeho znění a okolnostem vyhodnotil jako účelově vystavené tak, aby odůvodnilo nedostavení se žalobkyně k ústnímu jednání ve snaze se tomuto vyhnout a jednání tak zmařit. Toto vyrozumění bylo žalobkyni doručeno do vlastních rukou na poště dne 26.11.2013. Z protokolu o ústním jednání ze dne 6.11.2013 vyplývá, že se žalobkyně k ústnímu jednání nedostavila.

U ústního jednání dne 6.11.2013 správní orgán I. stupně poté, co vyslechl svědkyně MUDr. L. K., V. Ž. a Z. M., a provedl důkaz listinami, a to kromě jiného oznámením přestupku, úředními záznamy o podání vysvětlení, vydal dne 13.11.2013 rozhodnutí, kterým žalobkyni uznal vinnou tím, že dne 30.4.2013 v době kolem 11:45 hodin v ordinaci MUDr. L. K., na ulici D. č. p. X, ve F. p. R., křičela na MUDr. K. poté, co jí tato odmítla zpětně potvrdit pět popsaných papírů formátu A4 jako potvrzení pro různé orgány, že je nemocná, a že jí její zdravotní stav nedovoluje se k těmto orgánům se dostavit, stále se jejich potvrzení dožadovala křikem slovy „Tak vy mi to nedáte, vy mi to neuděláte?“, dále poté, co zjistila, že MUDr. K. napsala do její zdravotní dokumentace, že k ní přišla v doprovodu muže, přitáhla si tuto k sobě a začala v ní zápis škrtat, tedy narušila občanské soužití hrubým jednáním a dopustila se tak přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, následně si zdravotní dokumentaci odnesla do sesterny, tam v ní chvíli zběsile listovala, poté ji přinesla zpět do ordinace, položila na stůl a následně ji opět vzala, dala si ji pod paži a přesto, že byla zdravotní sestrou V. Ž. upozorněna, že se jedná o majetek zdravotnického zařízení, a pokud zdravotní dokumentaci nevrátí, zavolá policii, s ní utekla, tedy úmyslně způsobila škodu na cizím majetku krádeží a dopustila se tak přestupku proti majetku dle § 50 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona. Za tato jednání jí byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč a dále jí byla uložena povinnost zaplatit částkou 1.000,- Kč náklady řízení spojené s projednáním přestupku a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně včas odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 5.2.2014, č. j. MSK 1741/2014 odvolání jako nedůvodné zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný se ztotožnil se skutkovými závěry správního orgánu I. stupně, konstatoval, že správní orgán provedl všechny relevantní důkazy, které se nabízely, a vyhodnotil je v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu. Žalovaný uvedl, že spatřuje značnou nespokojenost žalobkyně související s nevydáním různých potvrzení ze strany MUDr. L. K. připravených žalobkyní, kdy jí MUDr. K. nevyhověla. Dle názoru žalovaného nicméně tato její nespokojenost, její pocit, že je „šikanována“, by měla být prezentována v rámci běžné slušnosti a vystupování, a neměla by překračovat rámec slušnosti. Úmyslné a svévolné převzetí zdravotnické dokumentace bez souhlasu ošetřujícího praktického lékaře a jeho předání jinému lékaři není v souladu s právními předpisy v oblasti zdravotnictví. K odvolací námitce žalobkyně, že byla křivě obviněna MUDr. L. K., žalovaný uvedl, že MUDr. L. K. oznámila závadové jednání, jehož se žalobkyně měla dopustit dne 30.4.2013, policii. Policie si následně vyžádala od České lékařské komory vyjádření ohledně zdravotnické dokumentace, zda je majetkem lékaře či pacienta. Ve vyjádření, které je součástí spisové dokumentace, komora uvedla, že majitelem zdravotní dokumentace, jakožto hmotné věci je poskytovatel zdravotnických služeb, tedy v tomto případě MUDr. L. K., což vyplývá z ust. § 53 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů a dále z vyhl. č. 98/2012 Sb., o zdravotnické dokumentaci ve znění vyhl. č. 236/2013 Sb. Dle názoru

žalovaného z provedeního dokazování správního orgánu I. stupně je zřejmé, že se skutek stal, MUDr. L. K. neměla důvod „křivě“ obviňovat Ing. J.P., když jí zdravotnickou dokumentaci přes její odpor vzala a odnesla. Žalovaný poznamenal, že žalobkyně v podaném odporu proti vydanému příkazu o uložení sankce sama uvedla „Moje zdravotní dokumentace, kterou jsem od MUDr. L. K. dne 30.4.2014 převzala a předala následně novému lékaři, je moje kompletní zdravotní dokumentace...“ a dále „tuto vždy při změně lékaře předávám dalšímu lékaři“ a „v mé kompletní zdravotní dokumentaci je přiložen pouze jeden list A4 se záznamy provedenými MUDr. K.“, tedy tvrzení, že byla křivě obviněna, lze vyhodnotit jako neopodstatněné. Žalovaný konstatoval, že je zřejmé, že žalobkyně zdravotnickou dokumentaci odnesla přes odpor ošetřující lékařky a její sestry, neboť byla nespokojená s postupem MUDr. L. K., jenž ji nechtěla potvrdit obsah listin, jež si donesla. K námitce žalobkyně týkající se předání výpisu (opisu) ze zdravotní karty, jenž měla být vyhotovena MUDr. L.K., a kterou žalobkyně předala MUDr. J., kdy měla původní dokumentace zůstat u MUDr. K., žalovaný uvedl, že svědci při ústním jednání dne 6.11.2013 vypověděli, že žalobkyně odnesla celou zdravotní dokumentaci. Rovněž ve sdělení MUDr. J. je uvedeno „Vyžádána zdravotnická dokumentace od předchozího lékaře. Zdravotnická dokumentace doručena našemu zdravotnickému zařízení dne 30.4.2013“, tedy není zde řeč o výpisu (opisu), jak účelově v odvolání popisuje žalobkyně. I tuto námitku žalovaný vyhodnotil jako neopodstatněnou, zejména pokud žalobkyně uvedla, že „má zdravotní dokumentace je kompletní a je u mého ošetřujícího lékaře“ (v odporu proti příkazu o uložení pokuty ze dne 5.9.2013). K další námitce týkající se přítomnosti blíže neidentifikovatelné osoby označené jako J. B., jenž měl být s žalobkyní v době incidentu na místě, žalovaný odkázal na zjištěný stav věci. Žalovaný uvedl, že je jednoznačně dokázáno, že se žalobkyně skutku dopustila (doznání a důkazy svědeckými výpověďmi), provedení důkazu výpovědi svědka J. B. by nevedlo k jinému skutkovému zjištění. Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně při dodržení zásady dle § 3 správního řádu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a proto nepovažoval za nutné provádět výslech svědka B. Žalovaný se vyjádřil i k námitce podjatosti vznesené žalobkyní za řízení před správním orgánem I. stupně a kterou posoudil tajemník Městského úřadu Frenštát p. Radhoštěm, o čemž zaslal žalobkyni sdělení ze dne 10.12.2013. K námitce podjatosti oprávněných úředních osob obsažené v odvolání žalovaný uvedl, že tuto námitku nelze považovat za včas podanou. Citoval ust. § 14 odst. 2 správního řádu a učinil závěr, že námitka podjatosti byla podána opožděně. Nadto žalovaný konstatoval, že neshledal žádné skutečnosti vedoucí ke zpochybnění nepodjatosti úředních osob s tím, že tyto skutečnosti nebyly žalobkyní v námitce podjatosti ani blíže specifikovány.

K další námitce žalobkyně vztahující se k omluvě z nařízeného ústního jednání, ztotožnil se žalovaný s názorem správního orgánu I. stupně o účelovosti omluvy žalobkyně. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 8/2009-95, z něhož citoval závěr, že „pro posouzení náležitosti omluvy a důležitosti důvodu však zákon nestanoví žádné kritéria a společné všem důvodům nepřítomnosti je jen jejich řádné doložení – důkazní břemeno leží na osobě, která omluvu uplatňuje tak, aby odůvodněnost byla správním orgánem přezkoumatelná“. Uváděla-li žalobkyně, že je dlouhodobě nemocná, což zopakovala i v podaném odvolání, žalovaný k tomu uvedl, že v případě dlouhodobé nemoci je zpravidla dokládáno potvrzení o pracovní neschopnosti nebo jiné potvrzení ošetřujícího zařízení (nemocnice, sanatorium, apod.) v originálním vyhotovení, kdy si správní orgán ověří autentičnost tohoto potvrzení a tuto skutečnost uvede kupř. v úředním záznamu. Omluva musí být průkazná. Žalovaný současně

poznamenal, že ošetřující lékař by se měl vyjádřit pouze k účasti na nařízeném ústním jednání ve vztahu k zdravotnímu stavu předvolané osoby a nikoliv zasahovat svým vyjádřením, zda se obvinění zakládá na pravdě či nikoliv. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně předložila omluvu, v níž sama vlastními slovy popsala svůj zdravotní stav. Připojila-li k omluvě sdělení MUDr. J., který konstatoval, že žalobkyně „není schopna se účastnit jednání a potřebuje klid“, je takové sdělení lékaře dle žalovaného nekonkrétní a obecné. Žalovaný poukázal také na to, že ze správního spisu vyplývá, že se nejednalo o první omluvu žalobkyně. Žalobkyně se omlouvala písemně z podání vysvětlení, a to opakovaně a i tyto omluvy byly dle názoru žalovaného účelové, neboť jejich obsahem byla pouze písemná vyjádření žalobkyně k jejímu zdravotnímu stavu a součástí dvou omluv nebyla potvrzení lékaře nebo zdravotnického zařízení. Jednalo se tak o snahu ztížit správnímu orgánu I. stupně správní řízení nedůvodnými průtahy.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 21.2.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobkyni 17.2.2014.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle ust. § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodu správnímu orgánu omluvit.

S žalobní námitkou žalobkyně, že neakceptováním jeho omluvy a žádostí o odročení jednání nařízeného na den 6.11.2013 správní orgán porušil její právo na spravedlivý proces, krajský soud nesouhlasí. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 21.2.2013, č. j. 9 As 101/2012-60 konstatoval, že uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost, jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku, pak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je pak nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku. Při hodnocení včasnosti omluvy je nutno přihlídnout zejména k tomu, jaké prostředky komunikace může obviněný z přestupku pro svou omluvu zvolit a na kolik je, či není schopen učinit omluvu s dostatečným předstihem, konec citace. Soud má za to, že omluva žalobkyně z jednání nařízeného na 6.11.2013 nesplňovala podmínky citovaného § 74 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu, neboť nebyla bezodkladná a žalobkyně neprokázala důležitý důvod omluvy. Žalobkyně v žádosti o

odročení jednání doručené správnímu orgánu 4.11.2013, čili dva dny před ústním jednáním, uvedla toliko to, že není schopna se ústního jednání zúčastnit ze závažných důvodů, aniž je blíže specifikovala. Ani lékař MUDr. J. v potvrzení ze dne 4.11.2013 nespécifikuje konkrétně, jaká zdravotní omezení žalobkyni brání v účasti na ústním jednání, a to konkrétně dne 6.11.2013, navíc, jak vyplynulo z komunikace oprávněné úřední osoby se zdravotní sestrou v tomto zdravotním zařízení, zdravotní sestra text tohoto potvrzení přepsala dle textu předloženého žalobkyní a lékař jej toliko potvrdil. Již tyto okolnosti i dle názoru soudu svědčí o tom, že se jedná o účelově vystavené lékařské potvrzení vedené snahou žalobkyně vyhnout se ústnímu jednání a činit obstrukce. Nelze pominout tu skutečnost, na kterou poukázal v odůvodnění napadeného rozhodnutí i žalovaný, že se nejednalo o prvou omluvu žalobkyně v předmětné přestupkové věci, byť prvou omluvu z ústního jednání, neboť žalobkyně ač řádně dříve předvolána k podání vysvětlení, se dne 14.8.2013 nedostavila a neúčast neomluvila, nedostavila se ani k předchozímu termínu 15.7.2013, kdy se omlouvala rovněž ze zdravotních důvodů, aniž by ovšem tuto svou omluvu doložila. Žalobkyně ani neuvedla, proč neúčast u ústního jednání omlouvá teprve dne 4.11.2013, když jednání je nařízeno na 6.11.2013, nevyplyvá to ani z jí předložené lékařské zprávy a soud má za to, že omluva žalobkyně nesplňuje ani podmínku bezodkladnosti ve smyslu § 59 správního řádu. Ani z obsahu spisu nevyplyvá, proč žalobkyně doložení důvodu omluvy nemohla učinit dříve. Ze shora uvedeného pak plyne závěr krajského soudu, že správní orgán mohl věc projednat v nepřítomnosti žalobkyně jakožto obviněné z předmětných přestupků, když se, ač byla řádně předvolána, nedostavila bez náležité omluvy k ústnímu jednání. Krajský soud dále poznamenává, že v rozsudku č. j. 9 As 90/2012-31 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „V souladu se zásadou vigilantibus iura bylo na stěžovateli, aby se u správního orgánu včas informoval o přijetí své omluvy. Byla-li tato omluva správnímu orgánu doručena méně než 24 hodin před plánovaným konáním ústního jednání, jdou případné obtíže se zjišťováním stanoviska správního orgánu k tíži stěžovatele.“ Soud má za to, že i s ohledem na způsob a dobu omluvy žalobkyně dva dny před nařízeným jednáním, bylo na žalobkyni, aby pokud se chtěla jednání 6.11.2013 zúčastnit, si sama zjistila, zda její omluva bude akceptována či nikoliv.

Krajský soud dále konstatuje, že správní orgán své povinnosti zjistit přesně a úplně stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostály, zcela dostatečně se v odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobkyně a rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná. Správní orgán postupoval v souladu s § 3 správního řádu, kdy zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně je z jednání usvědčována nejen výpovědí svědkyně MUDr. L. K., ale také výpověďmi svědkyň V. Ž. a Z. M. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že svědci neměli potřebu vypovídat v dané věci lživě nebo s úmyslem poškodit žalobkyni. V hodnocení provedených důkazů soud neshledal procesní pochybení správních orgánů, které by bylo způsobilé přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Ve shodě se správními orgány má i soud za to, že závěru správních orgánů o naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích žalobkyni nelze nic vytknout. Přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním, újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním. Za situace, kdy v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně předmětného dne v ordinaci MUDr. L. K. poté, co jí tato lékařka odmítla zpětně potvrdit pět popsaných papírů formátu A4

jako potvrzení pro různé orgány, že je nemocná, a že jí její zdravotní stav nedovoluje se k těmto dostavit, se stále jejich potvrzení dožadovala křikem slovy „Tak vy mi to nedáte, vy mi to neuděláte?“ a poté, co MUDr. K. napsala do její zdravotní dokumentace, že se k ní dostavila v doprovodu muže, přitáhla si tuto zdravotní dokumentaci k sobě a začala v ní zápis škrtat, má soud za to, že se nejednalo toliko o porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti, nýbrž o hrubé jednání narušující občanské soužití a žalobkyně se tak nepochybně dopustila jednání kvalifikovatelného jako přestupek podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, tj. úmyslného narušení občanského soužití hrubým jednáním. Jen stěží si lze představit, že by se popsaným způsobem chovala osoba, aniž by to nechtěla učinit a nevěděla, že tímto způsobem chování může porušit zájem chráněný zákonem, tj. veřejný zájem na poklidném soužití. V řízení nebylo prokázáno, žalobkyně ostatně žádné důkazy ve správním řízení ani nenavrhl, že by v době spáchání přestupků trpěla duševní poruchou, která by měla za následek nedostatek schopnosti rozpoznávací nebo ovládací a nebyla by tak dána její odpovědnost za přestupek z důvodu absence přičetnosti. Pouhé rozrušení z toho, že lékařka odmítla žalobkyni popsané listy papíru podepsat, žalobkyni odpovědnosti za přestupek nezbavuje. Na základě provedených důkazů bylo možno dospět také k závěru, že se žalobkyně dopustila i přestupku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, podle něhož přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně způsobí škodu na cizím majetku krádeží, zpronevěrou, podvodem nebo zničením či poškozením věci z takového majetku, nebo se o takové jednání pokusí. Za situace, kdy žalobkyně, ač upozorněna svědkyní V. Ž. na to, že zdravotní dokumentace žalobkyně je majetkem zdravotnického zařízení, si tuto zdravotní dokumentaci přisvojila tím, že se jí zmocnila v ordinaci lékařky a následně utekla, je nepochybné, že uvedeným jednáním naplnila všechny znaky skutkové podstaty přestupku proti majetku. Žalobkyně jednala zcela vědomě a úmyslně, a to zejména s přihlédnutím k výzvě svědkyně V. Ž., že pokud zdravotní dokumentaci, která je majetkem zdravotnického zařízení, nevrátí, zavolá policii, a k jejímu rychlému odchodu z ordinace poté, co se zdravotnické dokumentace zmocnila. Odnímala-li zdravotní dokumentaci z dispozice vlastníka, chtěla porušit zájem chráněný zákonem, tj. zájem na ochraně majetku. Z § 53 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů a z vyhl. č. 98/2012 Sb., o zdravotnické dokumentaci, ve znění vyhl. č. 236/2013 Sb. vyplývá, že vlastníkem zdravotnické dokumentace je poskytovatel zdravotních služeb, který též odpovídá za zápis, zpracování a správu údajů obsažených ve zdravotnické dokumentaci, přičemž pacient, jak plyne z § 65 odst. 1 zákona č. 372/2001 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů, má toliko právo nahlížet do zdravotnické dokumentace a pořizovat její výpisy nebo kopie nikoli s ní tedy jakkoliv disponovat. Podle vyhlášky č. 98/2012 Sb. zdravotní dokumentaci uchovává registrující poskytovatel v oboru všeobecné praktické lékařství. Z § 45 odst. 2 písm. g) zákona č. 372/2011 Sb. pak vyplývá, že v případě změny poskytovatele zdravotních služeb, nedochází k předání zdravotnické dokumentace jako takové, ale jen jejího výpisu obsahujícího informace nezbytné k zajištění návaznosti zdravotních služeb, přičemž pacient má možnost buď si tento výpis u svého původního poskytovatele vyžádat, nebo jej může vyžádat přímo nově zvolený registrující poskytovatel.

Ze všech shora uvedených důvodů soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 29.9.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**